

Arrest

nr. 290 953 van 26 juni 2023
in de zaak RvV X / XI

Inzake: X (*alias*: X)

Wettelijk vertegenwoordigd door haar ouders X en X

Gekozen woonplaats: ten kantore van advocaat J. PAQUOT en D. ANDRIEN
Mont Saint-Martin 22
4000 LIÈGE

tegen:

de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen

DE WND. VOORZITTER VAN DE XI^{de} KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X en X, handelend in hun hoedanigheid van wettelijke vertegenwoordigers van hun minderjarig kind, X, die verklaart van Syrische nationaliteit te zijn, op 27 februari 2023 hebben ingediend tegen de beslissing van de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen van 2 februari 2023.

Gelet op artikel 51/4 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien het administratief dossier.

Gelet op de beschikking van 25 april 2023 waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 19 juni 2023.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken H. CALIKOGLU.

Gehoord de opmerkingen van advocaat J. PAQUOT die loco advocaat D. ANDRIEN verschijnt voor de verzoekende partij en van attaché Y. HOLSTERS, die verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Over de gegevens van de zaak

1.1. Op 29 januari 2018 dienden de ouders van verzoekende partij een verzoek om internationale bescherming in.

1.2. Op 22 februari 2019 nam de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen (hierna: de commissaris-generaal) inzake het verzoek van de ouders de beslissing tot weigering van de vluchtelingenstatus en tot weigering van de subsidiaire beschermingsstatus. Zij dienden tegen deze beslissingen beroepen in bij de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen (hierna: de Raad).

1.3. Bij arresten nrs. nr. 247 464 en 247 465 van 14 januari 2021 weigerde ook de Raad aan de ouders van verzoekende partij de vluchtelingenstatus en de subsidiaire beschermingsstatus.

1.4. Op 26 januari 2021 wordt in hoofde van verzoekende partij een eigen verzoek om internationale bescherming ingediend. Gelet op de jeugdige leeftijd van verzoekende partij wordt haar moeder gehoord op het Commissariaat-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen (hierna: het CGVS) op 7 april 2022.

1.5. Op 29 april 2022 nam de commissaris-generaal ten aanzien van verzoekende partij de beslissing tot weigering van de vluchtelingenstatus en tot weigering van de subsidiaire beschermingsstatus. Hiertegen werd een beroep ingediend bij de Raad.

1.6. Bij arrest nr. 275 825 van 9 augustus 2022 heeft de Raad het beroep verworpen dat werd ingediend tegen de beslissing van 29 april 2022.

1.7. Op 1 september 2022 dient verzoekende partij een tweede verzoek om internationale bescherming in.

1.8. De commissaris-generaal verklaart dit huidig volgend verzoek op 2 februari 2023 niet-ontvankelijk.

Dit is de bestreden beslissing die luidt als volgt:

A. Feitenrelaas

Jij bent op (...) 2018 in Namen geboren.

Jouw moeder, M. S. die de Marokkaanse nationaliteit bezit ((..)), en jouw vader, S. R. die de Syrische nationaliteit bezit ((...)), dienden hier op 29 januari 2018 een verzoek om internationale bescherming in. Op 22 februari 2019 nam het Commissariaat-generaal voor de Vluchtelingen en de Staatlozen (CGVS) in hoofde van allebei een beslissing tot weigering van de vluchtelingenstatus en weigering van de subsidiaire beschermingsstatus. Jouw ouders tekenden op 25 maart 2019 hiertegen beroep aan bij de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen (RvV), die op 14 januari 2021 de beslissing van het CGVS bevestigde. Jouw ouders dienden geen cassatieberoep in tegen deze beslissing.

Op 26 januari 2021 dienden jouw ouders in jouw naam een eerste verzoek om internationale bescherming in, in kader hiervan stelt jouw moeder dat jij uitsluitend de Syrische nationaliteit bezit, dat jouw vrees dus ten aanzien van Syrië moet worden bekeken en verwijst ze in algemene termen naar de oorlog in Syrië en geeft ze nog aan dat de situatie in Afrin, de plaats van waar haar echtgenoot/jouw vader afkomstig is, zeker heikel is gezien diens ligging aan de Turkse grens. Jouw moeder vermoedt dat je niet de Marokkaanse nationaliteit gaat krijgen gezien jouw vader een Syriër is. Bovendien zal je in Marokko niet veilig zijn omdat je vader een christen is, ze heeft dienaangaande dingen gezien op internet en vreest zij dat jij niet door haar familie aanvaard zal worden omdat ze moslim zijn. Ook jouw moeder is christen geworden en toen ze dit kenbaar maakte aan haar moeder (jouw grootmoeder) vroeg deze zich enkel af waarom ze 'veranderd' was. Ze vermoedt dat haar moeder intussen ook haar broers, dus jouw ooms, hiervan op de hoogte heeft gebracht. Sowieso is haar familie op de hoogte dat ze met een christen is gehuwd en heeft haar moeder dit geaccepteerd en ook jouw oom, M. die bij haar woont, zou begonnen zijn zich hierbij neer te leggen. Ook haar zus hier in België is op de hoogte; met haar andere broers en zussen heeft ze sinds 2017 geen contact meer, zo stelt ze. Bovendien zou jij, indien je naar Marokko zou gaan, opgroeien zonder vader.

Ter staving van jouw verzoek legt jouw moeder je geboorteakte neer en in jouw dossier bevindt zich ook een vonnis van de Familierechtbank van Namen, dd.14 juni 2021, waarin 'de band van de vaderlijke afstamming' wordt vastgesteld en waaruit blijkt dat jij over de Syrische nationaliteit beschikt.

Op 3 mei 2022 nam het Commissariaat-generaal voor de Vluchtelingen en de Staatlozen (CGVS) in jouw hoofde een beslissing tot weigering van de vluchtelingenstatus en weigering van de subsidiaire beschermingsstatus. Op 3 juni 2022 werd er in jouw hoofde beroep aangetekend tegen deze beslissing bij de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen (RvV). Op 9 augustus 2022 verwierp de RvV het aangetekende beroep (arrestnr. 275825).

Op 1 september 2022 dienden zowel je moeder als je vader een tweede verzoek in. Jouw moeder benadrukt dat jij enkel over de Syrische nationaliteit beschikt en niet over de Marokkaanse. Ter staving hiervan legt ze een vonnis neer van de rechtbank van Namen, alsook een verklaring van het Marokkaanse consulaat in Luik.

B. Motivering

Wat betreft de beoordeling in toepassing van artikel 48/9 van de Vreemdelingenwet, moet vooreerst worden opgemerkt dat het Commissariaat-generaal naar aanleiding van je tweede verzoek om internationale bescherming nog steeds van oordeel is dat er in jouw hoofde, als begeleide minderjarige, bijzondere procedurele noden kunnen worden aangenomen.

Om hier op passende wijze aan tegemoet te komen, werden jou in het verleden steunmaatregelen verleend door het CGVS. Meer bepaald baseerde het CGVS zich, rekening houdend met je jeugdige leeftijd, je bent geboren op 12 november 2018, op de verklaringen van je moeder, M. S.

Op grond van het geheel van de gegevens die actueel in je administratief dossier voorhanden zijn, kan worden vastgesteld dat er zich géén concrete aanwijzingen aandienen noch door jou worden aangereikt die hier een ander licht op werpen. Bijgevolg blijft de vorige beoordeling met betrekking tot de bijzondere procedurele noden onverkort gelden en werd deze mee in acht genomen in het kader van onderhavige procedure. Er kan dan ook vanuit gegaan worden dat jouw rechten gerespecteerd worden en je in de gegeven omstandigheden kunt voldoen aan jouw verplichtingen.

Na onderzoek van alle stukken aanwezig in het administratief dossier, dient vastgesteld te worden dat jouw verzoek niet-ontvankelijk moet verklaard worden.

In overeenstemming met artikel 57/6/2, § 1, eerste lid van de Vreemdelingenwet, onderzoekt de commissaris-generaal voor de Vluchtelingen en de Staatlozen in geval van een volgend verzoek bij voorrang of er nieuwe elementen of feiten aan de orde zijn, of door de verzoeker zijn voorgelegd, die de kans aanzienlijk groter maken dat de verzoeker voor erkenning als vluchteling in de zin van artikel 48/3 of voor subsidiaire bescherming in de zin van artikel 48/4 in aanmerking komt. Bij gebrek aan dergelijke elementen, verklaart de commissaris-generaal het verzoek niet-ontvankelijk.

Dient in dezer te worden opgemerkt dat het CGVS in het kader van jouw eerste verzoek een beslissing tot weigering van de vluchtelingenstatus en weigering van de subsidiaire beschermingsstatus nam omdat uit de informatie bleek dat je naast de Syrische nationaliteit, tevens over de Marokkaanse nationaliteit beschikt. Dat je automatisch over de Marokkaanse nationaliteit beschikt werd toegelicht in de beslissing van het CGVS. Het CGVS was van oordeel dat er in jouw hoofde ten aanzien van Marokko geen vrees afgeleid kon worden voor vervolging in de zin van de Geneefse Conventie, noch dat je een reëel risico zou lopen zoals begrepen onder de definitief van subsidiaire bescherming. Het beroep dat tegen deze beslissing werd aangetekend op 13 juni 2022 bij de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen, werd evenwel verworpen door de RvV op 9 augustus 2022 aangezien er geen aanwezigheid was langs jullie kant op de zitting.

Waar er nu door jouw moeder een attest wordt voorgelegd afkomstig van het Marokkaanse consulaat te Luik waarin staat dat je niet bij hen gekend zou zijn, dient opgemerkt te worden dat uit het antwoord van de Marokkaanse autoriteiten blijkt dat je niet opgenomen bent in het bevolkingsregister en dat hieruit enkel afgeleid kan worden dat je ouders jouw geboorte te België niet hebben aangegeven aan de Marokkaanse autoriteiten. Het attest doet geen enkele uitspraak over de vraag of jij al dan niet over de Marokkaanse nationaliteit beschikt.

Tot slot dient te worden opgemerkt dat uit de informatie waarover het Commissariaat-generaal beschikt blijkt dat het sinds 2007 voor Marokkaanse vrouwen mogelijk is om hun nationaliteit door te geven aan hun kinderen. Meer zelfs, kinderen van wie de vader of de moeder Marokkaans is verwerven van rechtswege de Marokkaanse nationaliteit, en dit ongeacht hun geboorteplaats. Artikel 6 van de gewijzigde wet luidt immers: "Een kind geboren uit een Marokkaanse vader of een Marokkaanse moeder is Marokkaans." Uit de informatie toegevoegd aan uw administratief dossier blijkt voorts dat kinderen die vóór 2 april 2007 geboren zijn, de Marokkaanse nationaliteit moeten aanvragen bij de rechtbank van eerste aanleg in Marokko. Kinderen geboren na 2 april 2007 zijn (van rechtswege) Marokkaans, en moeten worden ingeschreven in de Marokkaanse registers van de burgerlijke stand van de geboorteplaats.

Volledigheidshalve dient opgemerkt te worden dat het volgend verzoek van je moeder niet-ontvankelijk werd verklaard door het Commissariaat-generaal voor de Vluchtelingen en de Staatlozen (CGVS).

Het volgend verzoek dat door je vader werd ingediend werd door het CGVS ontvankelijk verklaard. Je vader beschikt over de Syrische nationaliteit en de nood aan internationale dient ten aanzien van het land van herkomst beoordeeld te worden. Uit het gegeven dat het verzoek van je vader ontvankelijk werd verklaard, kan niet afgeleid worden dat je elementen hebt aangebracht die de kans aanzienlijk groter maken dat je nood hebt aan bescherming ten aanzien van Marokko.

Gelet op voorgaande, breng je geen nieuwe elementen of feiten aan die de kans aanzienlijk groter maken dat je voor erkenning als vluchteling in de zin van artikel 48/3 of voor subsidiaire bescherming in de zin van artikel 48/4 in aanmerking komt. Evenmin beschikt het CGVS over dergelijke elementen.

C. Conclusie

Op basis van de elementen uit uw dossier, verklaar ik uw verzoek om internationale bescherming niet-ontvankelijk in de zin van artikel 57/6/2, § 1 van de Vreemdelingenwet.

Ik vestig uw aandacht op het feit dat tegen deze beslissing een schorsend beroep kan worden ingediend overeenkomstig artikel 39/70, 1e lid van de Vreemdelingenwet.

Dit beroep dient te worden ingediend binnen een termijn van 10 dagen na de kennisgeving van de beslissing.

Indien u zich echter op het ogenblik van uw aanvraag in een situatie van vasthouding of detentie bevond of ter beschikking was gesteld van de regering dient het beroep ingediend te worden binnen een termijn van 5 dagen na de kennisgeving van de beslissing (artikel 39/57, § 1, 2e lid, 3° van de Vreemdelingenwet samen gelezen met artikel 74/8 of 74/9 van dezelfde wet).

Ik vestig de aandacht van de staatssecretaris voor Migratie- en Asielbeleid op het feit dat u minderjarig bent en dat bijgevolg het Verdrag inzake de rechten van het kind van 20 november 1989, geratificeerd door België, op u moet worden toegepast.

Ik breng de minister en zijn gemachtigde ervan op de hoogte dat er, in het licht van de voorgaande vaststellingen en rekening houdend met alle relevante feiten in verband met de verzoeken om internationale bescherming van betrokkene en met het volledige administratieve dossier, geen element bestaat waaruit kan blijken dat een verwijdering of terugnrijving van betrokkene naar zijn land van nationaliteit of van gewoonlijk verblijf het nonrefoulementbeginsel zou schenden in het licht van de artikelen 48/3 en 48/4 van de vreemdelingenwet.”

2. Over de gegrondheid van het beroep

2.1. Het verzoekschrift

In een enig middel voert verzoekende partij de schending aan van artikel 1 van het Verdrag van Genève van 28 juli 1951 betreffende de status van vluchtelingen, goedgekeurd bij de wet van 26 juni 1953 (hierna: het Vluchtelingenverdrag), van de artikelen 48/3, 48/4, 48/5, 48/6, 57/6/2 en 62 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna: de Vreemdelingenwet), van de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen (hierna: de wet van 29 juli 1991) en van artikel 4 van de wet van 8 augustus 1983 tot regeling van een Rijksregister van de natuurlijke personen.

Tevens wordt een manifeste appreciatiefout aangevoerd.

Verzoekende partij geeft aan niet akkoord te gaan met de weigeringsmotieven van de bestreden beslissing en tracht deze te weerleggen.

In het verzoekschrift wordt aangaande de nationaliteit van verzoekende partij aangevoerd dat het beroep ingediend tegen de beslissing van het CGVS, waarbij werd geoordeeld dat verzoekende partij automatisch de Marokkaanse nationaliteit had en geen beschermingsnood aannemelijk maakte, werd verworpen door de Raad wegens de afwezigheid van verzoekende partij ter terechtzitting. Dit betekent volgens verzoekende partij dat de Raad onderhavige zaak nog niet naar behoren heeft onderzocht en dat de eerste beslissing van het CGVS geen rechtskracht heeft.

Voorts wordt in het verzoekschrift verweerders appreciatie inzake de neergelegde documenten bekritiseerd. Verzoekende partij beklemtoont dat ze tot op heden niet de Marokkaanse nationaliteit bezit. Verzoekende partij vervolgt dat het CGVS er bij haar moeder op aandringt haar dochter bij de Marokkaanse autoriteiten in te schrijven hetgeen geen zin heeft gezien de moeder al vijf jaar in België verblijft nadat zij Marokko is ontvlucht uit vrees voor vervolging. In het verzoekschrift wordt beklemtoond dat het een feit blijft dat verzoekende partij tot op heden niet bekend is bij de Marokkaanse autoriteiten en deze nationaliteit dus niet heeft. Daarnaast wordt aangevoerd dat verweerder niet betwist dat verzoekende partij de Syrische nationaliteit heeft maar oordeelt, met verwijzing naar artikel 6 van het Marokkaanse wetboek van nationaliteit, dat verzoekende partij via haar moeder de Marokkaanse nationaliteit heeft. Verzoekende partij betoogt in dit verband dat de Raad moet beslissen over het bewijs van haar nationaliteit en zowel zij als het CGVS de Raad daartoe nauwkeurig en volledig moeten informeren teneinde het land vast te stellen ten aanzien waarvan het risico op vervolging of een onmenselijke en vernederende behandeling wordt geanalyseerd.

Er wordt nog gewezen op artikel 48/6 van de Vreemdelingenwet aangaande de documenten die eerst moeten worden voorgelegd en er wordt betoogd dat de nationaliteit van verzoekende partij reeds was vastgesteld in het vonnis van de Familierechtbank van Namen van 14 juni 2021 dat bij het eerste beschermingsverzoek werd overgemaakt. Na erop gewezen te hebben dat haar Syrische nationaliteit en de afstammingsband tussen haar en haar vader, wiens Syrische nationaliteit niet ter discussie staat, niet worden betwist door het CGVS noch door de Raad in diens arrest van 14 januari 2021, wordt gewezen op een document van de Marokkaanse ambassade die verzoekende partij tot op heden niet als één van haar onderdanen erkent.

Verzoekende partij geeft hierbij aan dat in tegenstelling tot deze twee voornoemde documenten die door haar werden overgemaakt, het CGVS geen enkel document neerlegt waaruit haar Marokkaanse nationaliteit blijkt. Indien het CGVS op geen enkele wijze haar Marokkaanse nationaliteit kan bewijzen, kan het alleen maar haar Syrische nationaliteit erkennen, aldus verzoekende partij.

In subsidiaire orde wordt ten slotte aangevoerd dat de bestreden beslissing in strijd is met artikel 4 van de wet van 8 augustus 1983 tot regeling van een Rijksregister van de natuurlijke personen, aangezien de gegevens in het nationaal register authentiek zijn totdat het tegendeel is bewezen. Verzoekende partij wijst erop dat zij sinds 5 augustus 2021 - uit het nationale register gehaald - immers E. S. en niet M. heet en zij enkel de Syrische nationaliteit heeft zodat verwerende partij dus op grond van voormeld artikel 4 haar niet als Marokkaanse kon beschouwen en haar de naam M. blijven toeschrijven.

Verzoekende partij concludeert dat zij nog steeds niet begrijpt waarom het CGVS de achternaam van haar vader niet erkent noch het feit dat zij alleen zijn nationaliteit heeft.

2.2. Beoordeling

2.2.1. Voorafgaand

Inzake beroepen tegen de beslissingen van de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen beschikt de Raad over volheid van rechtsmacht. Dit wil zeggen dat het geschil met alle feitelijke en juridische vragen in zijn geheel aanhangig wordt gemaakt bij de Raad, die een onderzoek voert op basis van het rechtsplegingsdossier. Als administratieve rechter doet hij in laatste aanleg uitspraak over de grond van het geschil (wetsontwerp tot hervorming van de Raad van State en tot oprichting van een Raad voor Vreemdelingenbetwistingen, Parl.St. Kamer 2005-2006, nr. 2479/001, p. 95-96 en 133). Door de devolutieve kracht van het beroep is de Raad niet noodzakelijk gebonden door de motieven waarop de bestreden beslissing is gesteund en de kritiek van verzoekende partij daarop. Hij dient verder niet op elk aangevoerd argument in te gaan.

De Raad is het enige rechtscollege dat bevoegd is om kennis te nemen van de beroepen ingediend tegen de beslissingen van de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen. In toepassing van de richtlijn 2011/95/EU, moet de Raad zijn bevoegdheid uitoefenen op een wijze die tegemoet komt aan de verplichting om "een daadwerkelijk rechtsmiddel bij een rechterlijke instantie" te voorzien in de zin van artikel 46 van de richtlijn 2013/32/EU. Hieruit volgt dat wanneer de Raad een beroep onderzoekt dat werd ingediend op basis van artikel 39/2, § 1 van de Vreemdelingenwet, hij gehouden is de wet uit te leggen op een manier die conform is aan de vereisten van een volledig en ex nunc onderzoek die voortvloeien uit artikel 46, § 3 van de richtlijn 2013/32/EU.

De beoordeling van een verzoek om internationale bescherming moet plaatsvinden op individuele wijze. Overeenkomstig artikel 48/6, § 5 van de Vreemdelingenwet moet, onder meer, rekening worden gehouden met alle relevante informatie in verband met het land van herkomst op het tijdstip waarop een beslissing inzake het verzoek wordt genomen, met inbegrip van de wettelijke en bestuursrechtelijke bepalingen die gelden in het land van herkomst en de wijze waarop deze worden toegepast, alsook met de door de verzoekende partij overgelegde documenten en afgelegde verklaringen. Consistentie, voldoende detaillering en specificiteit alsook voldoende aannemelijkheid vormen indicatoren op basis waarvan de geloofwaardigheid van de verklaringen kan worden beoordeeld, rekening houdend met de individuele omstandigheden van de betrokken verzoekende partij. Twijfels over bepaalde aspecten van een relaas ontslaan de bevoegde overheid niet van de opdracht de vrees voor vervolging of een reëel risico op ernstige schade betreffende die elementen waar geen twijfel over bestaat te toetsen. Het moet in deze evenwel gaan om die elementen die de nood aan internationale bescherming kunnen rechtvaardigen.

Wanneer een verzoekende partij bepaalde aspecten van haar verklaringen niet staft met schriftelijke of andere bewijzen, dan bepaalt artikel 48/6, § 4 van de Vreemdelingenwet dat deze aspecten geen bevestiging behoeven indien is voldaan aan de volgende cumulatieve voorwaarden:

- a) de verzoeker heeft een oprechte inspanning geleverd om zijn verzoek te staven;*
- b) alle relevante elementen waarover de verzoeker beschikt, zijn voorgelegd, en er is een bevredigende verklaring gegeven omtrent het ontbreken van andere bewijskrachtige elementen;*
- c) de verklaringen van de verzoeker zijn samenhangend en aannemelijk bevonden en zijn niet in strijd met de algemene en specifieke informatie die gekend en relevant is voor zijn verzoek;*
- d) de verzoeker heeft zijn verzoek om internationale bescherming zo spoedig mogelijk ingediend, of hij heeft goede redenen kunnen aanvoeren waarom hij nagelaten heeft dit te doen;*

e) de algemene geloofwaardigheid van de verzoeker is komen vast te staan.”

2.2.2. De formele motiveringsplicht, voorgeschreven in artikel 62 van de Vreemdelingenwet en de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen, heeft tot doel de betrokkene een zodanig inzicht in de motieven van de beslissing te verschaffen, dat hij in staat is te weten of het zin heeft zich tegen die beslissing te verweren met de middelen die het recht hem verschaft. De motieven die aan de bestreden beslissing ten grondslag liggen, kunnen op eenvoudige wijze in deze beslissing worden gelezen en uit het verzoekschrift blijkt dat verzoekende partij deze motieven kent en aan een inhoudelijke kritiek onderwerpt. Bijgevolg is het doel van de formele motiveringsplicht in casu bereikt.

Waar de schending van de materiële motiveringsplicht wordt aangevoerd wordt erop gewezen dat de materiële motiveringsplicht, de vereiste van deugdelijke motieven, inhoudt dat de bestreden beslissing moet steunen op motieven waarvan het feitelijk bestaan naar behoren is bewezen en die in rechte ter verantwoording van de beslissing in aanmerking kunnen worden genomen.

2.2.3. De bestreden beslissing steunt op artikel 57/6/2, § 1 van de Vreemdelingenwet dat bepaalt als volgt: *“§ 1. Na ontvangst van het volgend verzoek dat door de minister of diens gemachtigde werd overgezonden op grond van artikel 51/8, onderzoekt de Commissaris-generaal voor de Vluchtelingen en de Staatlozen bij voorrang of er nieuwe elementen of feiten aan de orde zijn, of door de verzoeker zijn voorgelegd, die de kans aanzienlijk groter maken dat de verzoeker voor erkenning als vluchteling in de zin van artikel 48/3 of voor subsidiaire bescherming in de zin van artikel 48/4 in aanmerking komt. Bij gebrek aan dergelijke elementen of feiten verklaart de Commissaris-generaal voor de Vluchtelingen en de Staatlozen het verzoek niet-ontvankelijk. In het andere geval, of indien de verzoeker voorheen enkel het voorwerp heeft uitgemaakt van een beslissing tot beëindiging bij toepassing van artikel 57/6/5, § 1, 1°, 2°, 3°, 4° of 5° verklaart de Commissaris-generaal voor de Vluchtelingen en de Staatlozen het verzoek ontvankelijk.*

Bij het in het eerste lid bedoelde onderzoek houdt de Commissaris-generaal voor de Vluchtelingen en de Staatlozen in voorkomend geval rekening met het feit dat de verzoeker zonder geldige uitleg heeft nagelaten, tijdens de vorige procedure, in het bijzonder bij het aanwenden van het in artikel 39/2 bedoelde rechtsmiddel, de elementen te doen gelden die de indiening van zijn volgend verzoek rechtvaardigen.”

Om een volgend verzoek om internationale bescherming ontvankelijk te kunnen verklaren, moeten er bijgevolg nieuwe elementen aanwezig zijn die de kans aanzienlijk groter maken dat de verzoekende partij om internationale bescherming in aanmerking komt voor erkenning als vluchteling in de zin van artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet of voor subsidiaire bescherming in de zin van artikel 48/4 van diezelfde wet.

De parlementaire voorbereiding van de wet van 8 mei 2013 tot wijziging van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen, van de wet van 12 januari 2007 betreffende de opvang van asielzoekers en van bepaalde andere categorieën van vreemdelingen en van de organieke wet van 8 juli 1976 betreffende de openbare centra voor maatschappelijk welzijn, verduidelijkt dat deze kans onder meer aanzienlijk groter wordt wanneer de verzoeker om internationale bescherming pertinente, geloofwaardige nieuwe elementen aanreikt en terzelfder tijd aannemelijk maakt dat hij deze niet eerder kon aanbrengen. De kans wordt daarentegen niet aanzienlijk groter wanneer de nieuw aangereikte elementen an sich bijvoorbeeld niet bewijsvoerend voorkomen omdat de bijkomende verklaringen incoherent of ongeloofwaardig zijn of wanneer de nieuwe stukken duidelijke inhoudelijke of vormelijke gebreken vertonen. De kans wordt evenmin aanzienlijk groter wanneer de nieuwe elementen of bevindingen bijvoorbeeld louter een aanvulling vormen van een situatie die voordien niet betwist, doch ongegrond bevonden werd, slechts betrekking hebben op elementen die niet de essentie van een eerdere weigeringsbeslissing uitmaken, een voortzetting vormen van een relaas dat op diverse wezenlijke punten ongeloofwaardig werd bevonden, louter algemeen van aard zijn, geen verband leggen met de individuele omstandigheden van de verzoeker om internationale bescherming en anderszins evenmin aantonen dat de algemene situatie van aard is om een beschermingsstatus te wettigen (Parl.St. Kamer, 2012-2013, nr. 53 2555/001, 23-24).

De terminologische wijziging, ontvankelijkheid in plaats van inoverwegingneming -oud artikel 57/6/2 van de Vreemdelingenwet sprak over het al dan niet in overweging nemen van een asielverzoek, daar waar er in de huidige bepaling sprake is van het al dan niet ontvankelijk verklaren van het volgend verzoek om internationale bescherming-, heeft geen enkele impact op de ratio legis die leidde tot de invoering van oud artikel 57/6/2 door de wet van 8 mei 2013, noch op de draagwijdte van het onderzoek van de commissaris-generaal (Parl.St. Kamer, 2016-2017, nr. 54 2548/001, 116).

2.2.4. Onderzoek van de nieuwe elementen

2.2.4.1. In het huidig volgend verzoek om internationale bescherming wordt wat betreft verzoekende partij beklemtoond dat zij over de Syrische nationaliteit beschikt en niet over de Marokkaanse.

Verzoekende partij legt ter staving van haar tweede beschermingsverzoek haar geboorteakte neer, een vonnis neer van de rechtbank van eerste aanleg te Namen van 16 juni 2021 alsook een attest van 31 augustus 2022 van het Marokkaans consulaat in Luik.

De kernvraag is of deze elementen kunnen worden gekwalificeerd als nieuwe elementen die de kans aanzienlijk groter maken dat verzoekende partij voor erkenning als vluchteling of voor de toekenning van de subsidiaire beschermingsstatus in aanmerking komt.

2.2.4.2. In de bestreden beslissing wordt op uitgebreide en omstandige wijze gemotiveerd dat het volgend verzoek om internationale bescherming van verzoekende partij niet-ontvankelijk moet worden verklaard omdat verzoekende partij geen nieuwe elementen of feiten aanbrengt die de kans aanzienlijk groter maken dat zij voor erkenning als vluchteling in de zin van artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet of voor subsidiaire bescherming in de zin van artikel 48/4 in aanmerking komt en dat het commissariaat-generaal evenmin over dergelijke elementen beschikt.

2.2.4.3. Na lezing van het administratief dossier besluit de Raad in navolging van de commissaris-generaal dat verzoekende partij geen nieuwe elementen aanbrengt die de kans aanzienlijk groter maken dat zij voor erkenning als vluchteling of voor subsidiaire bescherming in aanmerking komt.

De Raad stelt vast dat verzoekende partij in voorliggend verzoekschrift geen overtuigende argumenten bijbrengt die het geheel van motieven - die pertinent en draagkrachtig zijn, die steun vinden in het administratief dossier en op grond waarvan terecht wordt besloten dat zij geen nieuwe elementen of feiten heeft aangebracht - kunnen weerleggen of ontkrachten. Het komt verzoekende partij toe om voormelde motieven van de bestreden beslissing aan de hand van concrete elementen en argumenten in een ander daglicht te plaatsen, waartoe zij zoals hierna zal blijken echter in gebreke blijft.

2.2.4.4. Vooreerst stipt de Raad samen met de commissaris-generaal aan dat het CGVS in het kader van het eerste eigen beschermingsverzoek van verzoekende partij een beslissing tot weigering van de vluchtelingenstatus en tot weigering van de subsidiaire beschermingsstatus nam omdat uit de informatie bleek dat verzoekende partij naast de Syrische nationaliteit, tevens over de Marokkaanse nationaliteit beschikt. Dat verzoekende partij automatisch over de Marokkaanse nationaliteit beschikt, werd toegelicht in de beslissing van het CGVS van 29 april 2022. Het CGVS was hierbij van oordeel dat er in hoofde van verzoekende partij ten aanzien van Marokko geen vrees afgeleid kon worden voor vervolging in de zin van het Vluchtelingenverdrag, noch dat zij een reëel risico zou lopen zoals begrepen onder de definitief van subsidiaire bescherming. Het beroep dat tegen deze beslissing werd aangetekend werd verworpen door de Raad op 9 augustus 2022 bij arrest nr. 275 825 gelet op de afwezigheid van verzoekende partij.

In dit verband moet opgemerkt worden dat waar verzoekende partij in wezen de eerdere beslissing van het CGVS tracht te betwisten en te weerleggen, de Raad niet bevoegd is om naar aanleiding van de beoordeling van het huidig volgend verzoek om internationale bescherming, de beslissing met betrekking tot het vorig verzoek om internationale bescherming nogmaals te beoordelen in beroep. De Raad bemerkt dat hoewel verzoekende partij terecht opmerkt dat deze zaak niet inhoudelijk werd beoordeeld in beroep, dit wegens haar eigen afwezigheid ter terechtzitting hetgeen leidde tot de verwerping van haar beroep, de beslissing van het CGVS van 29 april 2022 evenwel definitief aanwezig is in het rechtsverkeer en de Raad geen uitspraak kan doen over de elementen die reeds in een beslissing met betrekking tot een eerder verzoek werden beoordeeld en die als vaststaand moeten worden beschouwd, behoudens voor zover er kan worden vastgesteld dat er een nieuw element aanwezig is in de zin van artikel 57/6/2 van de Vreemdelingenwet, dat de kans minstens aanzienlijk vergroot dat verzoekster voor internationale bescherming in aanmerking komt, quod non in casu.

Hoewel dit echter niet wegneemt dat de Raad bij de beoordeling van een volgend verzoek om internationale bescherming rekening mag houden met alle feitelijke elementen, ook met elementen die resulteren uit verklaringen die gedurende de behandeling van een vorig verzoek om internationale bescherming zijn afgelegd, moet in casu het volgende aangestipt worden. Verzoekende partij blijft namelijk in het kader van haar huidig volgend verzoek vasthouden aan haar uiteenzetting in haar eerste verzoek om internationale bescherming en reikt thans slechts elementen aan die een voortzetting vormen

van de reeds eerder beoordeelde motieven waaruit geen nood aan internationale bescherming is gebleken. Dat verzoekende partij verder borduurt op dezelfde elementen, voegt niets nieuws of wezenlijks toe aan haar dossier.

De Raad merkt in dit verband op dat in geval een verzoekende partij om internationale bescherming twee nationaliteiten bezit, een vrees voor vervolging ten aanzien van beide landen moet worden aangetoond om erkend te kunnen worden als vluchteling. Dit volgt uit de definitie van vluchteling, volgens dewelke een vluchteling elke persoon is *“die (...) uit gegronde vrees voor vervolging wegens zijn ras, godsdienst, nationaliteit, het behoren tot een bepaalde sociale groep of zijn politieke overtuiging, zich bevindt buiten het land waarvan hij de nationaliteit bezit, en die de bescherming van dat land niet kan of, uit hoofde van bovenbedoelde vrees, niet wil invoeren...”* en het subsidiaire karakter van internationale bescherming. Internationale bescherming kan immers enkel worden toegekend indien een verzoekende partij geen enkele aanspraak kan maken op nationale bescherming. In geval van dubbele nationaliteit slaat de term *“land waarvan zij de nationaliteit bezit”* op elk land waarvan een verzoekende partij de nationaliteit bezit. Om dezelfde redenen geldt dit ook bij de beoordeling van de nood aan subsidiaire bescherming in toepassing van artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet. De verwijzing naar *“land van herkomst”* in deze wetsbepaling moet eveneens begrepen worden als het land of de landen van nationaliteit van de verzoekende partij.

Hoewel de Raad niet bevoegd om de nationaliteit van een verzoeker om internationale bescherming te bepalen, noch om te beslissen of deze meerdere dan wel geen nationaliteit heeft, mag dit evenwel het onderzoek ten gronde van het verzoek om internationale bescherming niet onmogelijk maken. Als er twijfel is over de nationaliteit of het land van gewoonlijk verblijf, is het aan elk van de partijen om opheldering te verschaffen over het land ten aanzien waarvan de aanvraag moet worden onderzocht. In principe dient een verzoekende partij om internationale bescherming net zoals voor alle andere aspecten van zijn aanvraag, zijn nationaliteit of gewoonlijk verblijf aannemelijk te maken. Zij dient hiertoe authentieke identiteitsdocumenten neer te leggen, ondersteund door geloofwaardige verklaringen, het zogenaamde sluitend bewijs. De Raad is zich ervan bewust dat dit omwille van juridische of materiële moeilijkheden niet altijd mogelijk is, in welk geval coherente verklaringen, desgevallend ondersteund door concrete en objectieve informatie, kunnen volstaan.

Er wordt door het CGVS met reden overwogen dat verzoekende partij niet alleen beschikt over de Syrische nationaliteit, maar ook over de Marokkaanse nationaliteit, hetgeen blijkt uit de Marokkaanse nationaliteitswetgeving en diens artikel 6 zoals toegevoegd aan het administratief dossier. De commissaris-generaal heeft in zijn eerdere weigeringsbeslissing reeds toegelicht dat in voormeld artikel 6 het volgende wordt bepaald: *“een kind van een Marokkaanse vader of Marokkaanse moeder is Marokkaans”* en geoordeeld dat deze vaststelling volstaat om de door de moeder in hoofde van verzoekende partij aangehaalde vrees ten overstaan van Syrië niet verder te onderzoeken.

In de huidige bestreden beslissing wordt het voorgaande bevestigd en wordt als volgt gemotiveerd:

“Tot slot dient te worden opgemerkt dat uit de informatie waarover het Commissariaat-generaal beschikt blijkt dat het sinds 2007 voor Marokkaanse vrouwen mogelijk is om hun nationaliteit door te geven aan hun kinderen. Meer zelfs, kinderen van wie de vader of de moeder Marokkaans is verwerven van rechtswege de Marokkaanse nationaliteit, en dit ongeacht hun geboorteplaats. Artikel 6 van de gewijzigde wet luidt immers: “Een kind geboren uit een Marokkaanse vader of een Marokkaanse moeder is Marokkaans.” Uit de informatie toegevoegd aan uw administratief dossier blijkt voorts dat kinderen die vóór 2 april 2007 geboren zijn, de Marokkaanse nationaliteit moeten aanvragen bij de rechtbank van eerste aanleg in Marokko. Kinderen geboren na 2 april 2007 zijn (van rechtswege) Marokkaans, en moeten worden ingeschreven in de Marokkaanse registers van de burgerlijke stand van de geboorteplaats.”

Verzoekende partij stelt dat het CGVS geen enkel document neerlegt waaruit haar Marokkaanse nationaliteit blijkt doch gaat hiermee voorbij aan voorgaande informatie die steun vindt in de beschikbare informatie opgenomen in het administratief dossier. Zij betwist geenszins de toepassing van artikel 6 van de Marokkaanse nationaliteitswetgeving en brengt geen valabele argumenten bij die deze terecht bevindingen in een ander daglicht kunnen stellen.

Verzoekende partij betwist stellig de Marokkaanse nationaliteit te bezitten en wijst op twee documenten waaruit haar Syrische nationaliteit blijkt.

Wat betreft het neergelegde vonnis van de familierechtbank van 16 juni 2021, stelt de Raad vast dat hierin uitdrukkelijk wordt aangegeven dat verzoekende partij de Marokkaanse nationaliteit bezit (zie groene map met documenten, stuk 2, eerste pagina van het vonnis). Verzoekende partij slaagt er niet in aan te tonen dat het gegeven dat bij voormeld vonnis waarbij de vaderlijke afstamming wordt vastgesteld en tevens

wordt geoordeeld dat verzoekende partij, gelet op artikel 3 van de Syrische nationaliteitswetgeving, over de Syrische nationaliteit beschikt, met zich meebrengt dat zij niet meer over de Marokkaanse nationaliteit beschikt. Evenmin slaagt zij er met haar betoog dat haar Syrische nationaliteit is opgenomen in het rijksregister en haar betoog inzake artikel 4 van de wet van 8 augustus 1983 in de informatie die verwerende partij heeft onderzocht en toegevoegd aan het administratief dossier te ontkrachten. De Raad stelt verder vast dat verzoeker geenszins valabele argumenten bijbrengt om aan te tonen dat het hebben van een dubbele nationaliteit in Marokko niet toegelaten is waardoor zij deze nationaliteit zou verloren zijn nu zij ook over de Syrische nationaliteit beschikt. In casu zijn er geen elementen voorhanden waaruit kan afgeleid worden dat de verwerving van de Syrische nationaliteit ertoe leidde dat verzoekende partij plots en onmiddellijk de nationaliteit van Marokko zou hebben verloren. De Raad merkt hierbij nog op dat uit de stukken van het administratief dossier tevens blijkt dat verzoekende partij bij haar inschrijving in het kader van haar eerste verzoek in eigen naam uitdrukkelijk aangaf de Marokkaanse nationaliteit te hebben.

Waar thans door de moeder van verzoekende partij een attest wordt voorgelegd afkomstig van het Marokkaanse consulaat te Luik waarin staat dat zij niet bij hen gekend zou zijn, dient in navolging van de commissaris-generaal opgemerkt te worden dat uit het antwoord van de Marokkaanse autoriteiten slechts blijkt dat verzoekende partij niet opgenomen is in het bevolkingsregister en dat hieruit enkel afgeleid kan worden dat haar ouders haar geboorte te België niet hebben aangegeven aan de Marokkaanse autoriteiten. Het attest doet geen enkele uitspraak over de vraag of verzoekende partij al dan niet over de Marokkaanse nationaliteit beschikt.

Verzoekende partij kan aan het voorgaande geen afbreuk doen door te stellen dat het geen zin heeft om haar bij de Marokkaanse autoriteiten in te schrijven gezien haar moeder al vijf jaar in België verblijft nadat zij Marokko is ontvlucht uit vrees voor vervolging, te meer in acht genomen dat de beschermingsverzoeken van haar moeder negatief werden afgesloten.

Gezien de initiële verklaringen van verzoekende partij aangaande haar Marokkaanse nationaliteit alsook gelet op de beschikbare landeninformatie inzake de Marokkaanse nationaliteitswetgeving en op het feit dat er geen stukken voorliggen waaruit blijkt dat verzoekende partij de Marokkaanse nationaliteit niet (meer) zou hebben, kan verzoekende partij niet worden gevolgd in haar betoog dat zij enkel de Syrische nationaliteit bezit.

Tot slot wordt gewezen op volgende pertinente overwegingen:

“Volledigheidshalve dient opgemerkt te worden dat het volgend verzoek van je moeder niet-ontvankelijk werd verklaard door het Commissariaat-generaal voor de Vluchtelingen en de Staatlozen (CGVS). Het volgend verzoek dat door je vader werd ingediend werd door het CGVS ontvankelijk verklaard. Je vader beschikt over de Syrische nationaliteit en de nood aan internationale dient ten aanzien van het land van herkomst beoordeeld te worden. Uit het gegeven dat het verzoek van je vader ontvankelijk werd verklaard, kan niet afgeleid worden dat je elementen hebt aangebracht die de kans aanzienlijk groter maken dat je nood hebt aan bescherming ten aanzien van Marokko.”

Verzoekende partij laat deze motieven ongemoeid en kan deze niet ombuigen.

Gelet op het voorgaande kunnen de voormelde aangehaalde elementen niet gekwalificeerd worden als nieuwe elementen die de kans aanzienlijk groter maken dat verzoekster voor erkenning als vluchteling in de zin van artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet of voor subsidiaire bescherming in de zin van artikel 48/4 van diezelfde wet in aanmerking komt.

2.2.5. Inzake de toepassing van artikel 48/4, § 2, c) van de Vreemdelingenwet wordt nog aangestipt dat de subsidiaire beschermingsstatus niettemin kan worden verleend indien het aannemelijk is dat verzoekster een reëel risico op ernstige schade loopt dat losstaat van het risico voortvloeiende uit het vluchtrelaas waaruit geen nood aan internationale bescherming is gebleken.

Verzoekende partij toont evenwel niet aan dat er heden in Marokko een situatie heerst van willekeurig geweld ingevolge een internationaal of binnenlands gewapend conflict die een ernstige bedreiging van haar leven of haar persoon impliceert. In hoofde van verzoekende partij kan derhalve geen reëel risico op het lijden van ernstige schade in de zin van het voormelde artikel 48/4 in aanmerking worden genomen. Verzoekende partij toont gelet op het voormelde niet aan dat er zwaarwegende gronden bestaan om aan te nemen dat zij bij een terugkeer naar haar land van herkomst een reëel risico zou lopen op ernstige schade in de zin van artikel 48/4, § 2 van de Vreemdelingenwet.

2.2.6. Alles samen genomen kan de Raad de commissaris-generaal bijtreden in het besluit dat er in dit geval geen nieuwe elementen of feiten aan de orde zijn, of door verzoekende partij zijn voorgelegd, die

de kans aanzienlijk groter maken dat zij voor erkenning als vluchteling in de zin van artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet of voor de subsidiaire bescherming in de zin van artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet in aanmerking komt.

2.2.7. Bijgevolg heeft de commissaris-generaal in de bestreden beslissing ten aanzien van verzoekende partij terecht besloten tot de niet-ontvankelijkheid van haar volgend verzoek om internationale bescherming. Een schending van artikel 57/6/2 van de Vreemdelingenwet blijkt niet.

2.2.8. Een verder onderzoek ten gronde in het kader van de artikelen 48/3 en 48/4 van de Vreemdelingenwet alsook artikel 1 van het Vluchtelingenverdrag, dringt zich niet meer op nu het volgende verzoek terecht niet-ontvankelijk wordt verklaard. De aangevoerde schendingen zijn om deze reden dan ook niet dienstig.

2.2.9. Uit het voorgaande blijkt dat verzoekende partij niet aannemelijk maakt dat de commissaris-generaal op basis van een niet correcte feitevinding of op kennelijk onredelijke wijze tot de bestreden beslissing is gekomen. De schending van de materiële motiveringsplicht kan niet worden aangenomen.

2.2.10. Een schending van het redelijkheidsbeginsel kan evenmin worden volgehouden, aangezien de bestreden beslissing geenszins in kennelijke wanverhouding staan tot de motieven waarop zij is gebaseerd. Deze motieven zijn deugdelijk en vinden steun in het administratief dossier.

2.2.11. Uit wat voorafgaat blijkt dat er geen essentiële elementen ontbreken waardoor de Raad niet over de grond van het beroep zou kunnen oordelen. Verzoekende partij heeft evenmin aangetoond dat er een substantiële onregelmatigheid aan de bestreden beslissing zou kleven in de zin van artikel 39/2, § 1, 2° van de Vreemdelingenwet. De Raad ziet geen redenen om de bestreden beslissing te vernietigen en de zaak terug te zenden naar de commissaris-generaal.

De aangevoerde middelen zijn ongegrond.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Enig artikel

Het beroep wordt verworpen.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op zesentwintig juni tweeduizend drieëntwintig door:

mevr. H. CALIKOGLU,

wnd. voorzitter, rechter in vreemdelingenzaken,

dhr. R. VAN DAMME,

griffier.

De griffier,

De voorzitter,

R. VAN DAMME

H. CALIKOGLU